

Ariel

Wabi Daněk/Ladislav Kučera

1. Moje trenýrky pere Ariel, řek' Pepa a k pasu sáh',
[: pak gatě stáh' a prádla běl zářila v temnotách. :]
Ami Emi Ami Emi Ami
C G Ami G Ami

2. On veliký prachy si vydělal, kde my máme na to brát,
[: tak jsme ho zbili, jak si přál, at' má Ariel co prát. :]

R: Celej den a celou noc buben se v pračce kejvá,
chceš to znát, jak prádlo prát - už jenom Ariel zbejvá,
prádlo je žlutý víc a víc, na ženu přichází krize,
řve: krucifix, to ten blbej Tix, podejte mi Weisser Riese.
A D A F#mi E A
D A F#mi E A
D A F#mi E A
D A F#mi E A

2. Nám došlo to všechno teprve, když do dveří druhej den
[: vlez' Pepa s frňákem od krve, ale v prádle bílém jak len. :]

R: Celej den a celou noc buben se v pračce kejvá,
chceš to znát, jak prádlo prát - už jenom Vizír ti zbejvá,
prádlo je žlutý víc a víc, na ženu přichází krize,
řve: krucifix, to ten blbej Tix, podejte mi nový Palmex.

*: Hop trop, Procter Gamble ...
Ami E Ami

1. Prochází se každý ráno po náměstí s láhví poloprázdnou,
v podkasané košili a kalhotách, co nemaj' dávno břink,
větší slova na háček, čeká, jestli lidi neuváznou,
a ti spěchají dál a říkají, že je to blázen, lump a flink.

2. Vídávám ho odpoledne vysedávat v parku u nádraží,
vede řeči s přáteli a z pytlíku jim sype ptačí zob,
na nikoho neštěká, neplivá a nohy nepodráží,
a přesto spousta lidí říká: kdyby tak chtěl zmizet beze stop.

R: Dávno je zná: lidi normální, co život morální
vedou, když je někdo vidí,
dávno už zná všechny urážky, co od těch černejch sklídí
bílá vrána.

3. Má kapsy plný otázek a odpovědí na to, co nás trápí,
vypadají bláznivě, když člověk pluje plnou parou vpřed,
takže nikdo neposlouchá, pokud se sám zrovna nepotápí,
propadaje ke dnu teprv poznává, zač stál ten jeho svět.

R: Poznává sám lidi normální, co život morální
vedou, když je někdo vidí,
poznává sám všechny urážky, co od těch černejch sklídí
bílá vrána ...

1. Tak co se dělo v roce třináctým,
dvacátýho dubna, to já sakra dobře vím,
kromě krve tekla taky whisky, rum a gin,
tam u Mississippi, kde stál starej New Orleans.

R: Britskej sbor, co v Jacksonu se válí,
prej nám teď ukáže muziku,
jen to zkusil, my už jsme ho hnali
starou Mississippi rovnou dolů k Mexiku.

2. Vpředu jede nákej generál,
vypadá jak bečka piva, fousy jako král,
ten si jistě, když jde večer spát,
musí ty svý fousy vždycky do futrálu dát.

R:

3. Volá "levá-dva, a vyrovnejte řady",
rovná rudokabátníky pěkně do šiku,
tak je pošlem, když je máme tady,
starou Mississippi rovnou dolů k Mexiku.

R:

4. Teď vidím Angličany pěkně zezadu,
to mi, zdá se, spraví aspoň trochu náladu,
generál už svýho koně těžko zastaví,
snad mu tahle lekce trochu mravy napraví.

R: Volá "levá-dva" a poklusem se valí,
počkej na mě aspoň chvíli, ty můj Šemíku,
potom upad', my jsme ho zajali,
teď už měsíc sedí v New Orleansu v ajnclíku.

R:

- Ami Ami/G Ami/F# Ami/F E Ami E**
1. Ležím v trávě, píseň v hlavě, po nose mi leze brouk,
Ami Ami/G Ami/F# Ami/F E Ami
lechtá velmi naléhavě, což abych ho sfouk',
Dmi Dmi/C G/H G C E
vdechnu, co mi plíce stačí, fouknu ze všech sil,
Ami Ami/G Ami/F# Ami/F E Ami
brouk je v trapu, píseň taky, jenom příběh zbyl o tom, že:
2. Ležím v trávě, píseň v hlavě, po nose mi leze brouk,
lechtá velmi naléhavě, což abych ho sfouk',
vdechnu, co mi síly stačí, fouknu z plných plic,
brouk je v trapu, píseň taky, nezbylo mi nic.

Co dál, brácho

Wabi Daněk

1. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až vítr a déšť, ty kapky ledový,
ti na ramenu začnou tančit čardáš,
kam hlavu dáš, hm, kam ji dáš?

R: U dobrejch lidí vždycky najdu jídla plnej stůl
nebo aspoň chléb a sůl,
postel nebo kousek místa někde v podkroví,
u dobrejch lidí vždycky najdu slovo vlídný,
tam přečkám zlý dny,
jó, tak mi brácha na otázku odpoví,
on to ví, hm, on to ví.

2. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až dusno a prach, to slunko srpnový
ti na ramena padne jako těžkej mrak,
co, brácho, pak, hm, co pak?

R:

3. Kam se schováš, brácho, kam hlavu dáš,
až zásluhou aut a tuzexovejch kont
ti všichni dobří lidi zmiznou jako dým,
co, brácho, s tím, hm, co s tím?

R: Dobrý lidi nejsou pára, tomu nevěřím,
že zmiznou jako dým,
že peníze je v darebáky promění,
a kdyby jednou snad, tak radši prášky pro spaní,
sladký dřímání
spánek beze snů dva metry pod zemí,
bez snění, hm ...

1. Po zádech mi stéká déšť'
a ty si suchá, dívko v mercedesu,
je pátek večer, nejraděj bych
zalez' někam, kde je suchá zem,
tak ze silnice zahnu někam k lesu
a ty máš, co jsi chtěla, čert tě vem.

2. Ten pán, co drží drahej volant,
to je šance, dívko v mercedesu,
má zlatej prsten, zlatý srdce,
zlatý zuby, prostě zlatej chlap,
já mám jen to, co na zádech si nesu,
a ty máš, co jsi chtěla, tak se trap.

R: Před chvílí svět byl jenom náš,
ty kytky stále ještě kvetou,
co u silnic jsme občas nacházeli,
když hledali jsme spolu vrátka,
jimiž pátky jdou do nedělí.

3. Ta vůně ohňů ve vlasech,
ta nevyvane, dívko v mercedesu,
to nepřerazej' drahý šminky
ani parfém Chanel číslo pět,
od longdrinků a nablejskanejch plesů
tě za pár tejdnu vrátí zase zpět.

4. Až poznáš, co jsi vlastně chtěla,
vem si rtěnku, dívko v mercedesu,
slova dlouho nehledej
a na dlaň levý ruky začni psát,
ten dopis potom pošli na adresu:
patník u cesty číslo padesát.

R: Pak bude svět zas jenom náš,
vždyt' ty kytky stále ještě kvetou,
co u silnic jsme spolu nacházeli,
a vím, že jednou najdem vrátka,
jimiž pátky jdou do nedělí.

G **Gmaj7**
 1. Včera uklízel jsem ve skříni,
G6 **Gmaj7** **D7**
 a když jsem chumáč prachu ze dna zvedal,
 znenadání našel jsem
G
 ten sešit, co jsem kdysi marně hledal,
Gmaj7
 měl desky z kůže králičí
G6 **Gmaj7** **D7**
 a místy se už moli do něj dali,
 však slabou vůni jehličí,
G
 tu ani moli z něj už nedostali.

2. Tak sedl jsem si do křesla
 a prolístoval sešit jedním dechem,
 co stránka - kousek víkendu
 vystřiženej aparátem s měchem,
 pár fotek party drsňáků,
 co nevědí a zatím jenom tuší
 a pod krempama širáků
 jim odhodlaně odstávají uši.

C **Hmi** **Ami**
 R: Těm fotkám nijak neuškodil čas,
C **D** **G**
 čas inkasovat chodil kolem nás.

3. Jak listoval jsem stránkami
 a v duchu zase šlapal suchou trávou,
 nějakěj bacil toulavej
 si na svý poutí našel moji hlavu,
 tak dal jsem sešit do kapsy
 a starou tornu na záda si hodil
 a vydal jsem se přes lesy
 tam, kam jsem kdysi s touhle partou chodil.

4. Pak jsem se toulal z místa na místo
 a přirovnával je k těm starým fotkám
 a cestu střídal za cestou
 a čekal, že je na jedný zas potkám,
 zase to nekonečný bloumání
 a stovky otázek a odpovědí
 a slunce skloní hlavu do strání
 a stráně budou mít zas barvu mědi.

R:

5. Já coural mezi skalami
 a tušil, že co hledám, už tu není,
 Tom občas píše z Panamy
 a Danny, ten se dneska znovu žení,
 i ostatní už sebral čas
 a jako voda obrousil jim hrany

a z velikánských balvanů
na drobný písek semlel všechny plány.

6. Pak vařil jsem si snídani
a ze sešitu přikládal jsem listy,
skončilo můj hledání,
zejtra do něj vlepím zase čistý,
teď šlapu dolů k nádraží
a lidi kolem slepí jsou a hluší,
neslyší můj zpívání
a nevidí, že odstávaj' mi uši.

R:

R: Franta má péra,
 A D E
jéžiši, Franta má péra,
 A D E
barevný péra,
 A D E
ježiši, Franta má péra.

1. Šel jsem v novým kvádru na trh,
 A D E
někdo mi ho zezadu natrh,
 D E
natrh mi ho hřebíkem,
 A D E
já při tom vlek pytlík s mlíkem,
 A D E
je to setsakramentský,
 A D E
v čem budu prohánět...caramba, seňority.

R:

2. Vejda do kavárny zřel jsem mloka,
jak sedě zpříma lokal moka,
měl černý kvádro s žlutými fleky,
já při tom pohledu pukal vzteky,
od těch dob, když vidím mloka,
fláknu ho pěstí do voka.

R:

3. Ráno jsem vyšel z Liberce
a už mě z toho bolí bérce,
ten kdo to tu zná, jistě uzná,
že jsou tu cesty samá džuzna,
tak šlapu od Ještědu
a jsem rád, že ještě jdu.

R:

4. Měl jsem jet hrát do Třebíče,
jenže jsem v autě zlomil klíče,
tlačit se nedá, je to těžký,
nezbývá než to dojít pěšky,
tak šlapu ku Třebíči,
no je to...prostě těžký.

R:

5. Dnes ráno u dveří mého bytu
potkal jsem na schodech vepřovou kýtu,
to ovšem zdaleka není všecko,
s tou kýtou se za šlachu vedlo plecko,

asi byl bezmasý pátek,
tak šly na procházku z jatek.

R:

6. Slyšet nás takhle José Martí,
určitě by nás líbal na rty,
probuzen písní vstal by z hrobu,
řek' by: ta písenka zaspala dobu,
protože Franta má péra
zní líp než Guantanamera.

R:

R: Franta má péra,
jéžiši, Franta má péra,
barevný péra,
z ocasu foxteriéra.

Helou, lidé

Wabi Daněk/John Prine

1. S Livií slušně jsme si žili,
měli jsme v městě malej byt,
to bylo dřív, než děti odrostly
a chtěly odejít a začít po svém žít.

2. Joan a Linda žijou v Omaze,
z Joa je roztoulanej rváč,
Davyho nám vzala Korea,
dodneška ptám se, zač, a zbyl nám jenom pláč.

R: Stářím stromy sílí
a staré řeky mají širší proud,
nám lidem roste samota,
čekání na dvě slova: helou, lidé, helou.

3. S ženou už není o čem povídat,
sedí a vidí jen svůj svět,
a všechny novinky, co zestárly,
omládnu o pár let, když ve snech přijdou zpět.

4. Dnes ráno zvonil u mě telefon,
volal můj dávnej kámoš Fitz
a hned se ptal, co prej je novýho,
povídám: vlastně nic, co jsem měl taky říct?

R:

5. Až jednou půjdeš touhle ulicí
a potkáš smutných očí pár,
hm, netvař se, že ti to nepřijde,
řekni: dobrý den, helou, lidé, helou ...

1. Ten, kdo **Ami** nezná hukot vody lopatkama vířený **C**
jako **G** já, **Ami** jó, jako já,
kdo hudsonský slapy nezná sírou pekla šířený, **G**
Ami at' se na hudsonský šífy najmout dá, **Ami G G# Ami** johoho.
2. Ten, kdo nepřekládál uhlí, šíf když na mělčinu vjel,
málo zná, málo zná,
ten, kdo neměl tělo ztuhlý, až se nočním chladem chvěl,
at' se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- R: **F** Ahoj, páru tam hod', **Ami**
G at' do pekla se dřívě dohrabem, **Ami**
G G# Ami G G# Ami johoho, johoho.
3. Ten, kdo nezná noční zpěvy zarostenejch lodníků
jako já, jó, jako já,
ten, kdo cejtí se bejt chlapem, umí dělat rotyku,
at' se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
4. Ten, kdo má na bradě mlíko, kdo se rumem neopil,
málo zná, málo zná,
kdo necejtí hrůzu z vody, kde se málem utopil,
at' se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- R:
5. Kdo má roztrhaný boty, kdo má pořád jenom hlad
jako já, jó, jako já,
kdo chce celý noci čuchat pekelnýho vohně smrad,
at' se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
6. Kdo chce zhebnout třeba zejtra, komu je to všechno fuk,
kdo je sám, jó, jako já,
kdo má srdce v správným místě, kdo je prostě prima kluk,
at' se na hudsonský šífy najmout dá, johoho.
- G G# A**
R: + johoho ...

- Emi A7 D**
1. Jak léta jdou, radši se nevohlížej,
Emi D#dim Emi
cos' komu dal a co teď z toho máš,
Edim D Hmi
ze záplat plášt', nohy, co neuhlídáš,
Emi (A7) A7(D)
zas někam jdou, sám nevíš, kam.
2. Zem nad hlavou a nebe pod nohama,
jak pavouk síť své cesty proplítáš,
jdeš rovinou, myšlenky za horama,
a pak jsi tam a dál se dáš.
3. Déšť v korunách se s listím rozpovídal,
pochopit svět, jó, co bys za to dal,
hledáš ten klíč, co vše by otevíral,
klíč ke štěstí, svůj malý grál.
4. Až pochopíš a necháš účtování,
cos' komu dal a co teď z toho máš,
vezmeš svůj plášt' a dáš se rosou ranní
dál jednou z cest, vždyt' už to znáš.

Když jsem odcházel

Wabi Daněk/Prokop Šedivý

1. [: Když jsem odcházel, muzika hrála, :]
[: moje znejmilejší, moje znejmilejší
z okna koukala, z okna koukala. :]
2. [: Nekoukej z okna, pojd' radši se mnou, :]
[: a já tobě koupím, a já tobě koupím
sukni zelenou, sukni zelenou. :]
3. [: Sukni zelenou, ne tuze dlouhou, :]
[: abysi ty mohla, abysi ty mohla
vandrovat se mnou, vandrovat se mnou. :]
4. [: Povandrujeme přes hory-doly :]
[: a ty černý lesy, a ty černý lesy -
- naše komory, naše komory. :]
5. [: Tráva zelená - naše peřina, :]
[: tam budeme spávat a se milovávat,
holka rozmilá, holka rozmilá. :]

Kluci to taky nemaj lehký (Antiptáčata)

Wabi Daněk

A

1. Na kytaru hrála a zpívala moc krásně,
že prý holky těžší to maj',
já poslouchal a koukal a říkal si: no jasně,
je to krása, ještě mi hraj,

D

a na lásku jsem myslel a na podobný věci,

A

já v hudbě jako po vodě plul,

H7

a potom mi to došlo a já jsem zařval: kecy,

E

to, co zpíváš, pravdy je půl!

D7

A

R: Víš, mužský to taky nemaj' lehký,

H7 E

kříž je občas s holkama žít,

D7

A

víš, mužský to vážně nemaj' lehký,

H7 E

A

spíš je to tak, že jsme si kvit.

2. Pak sbalili jsme bágly a vyrazili spolu
a táhli spolu hromadu let
a cejtili se vobčas na pomocnou školu,
to jak se s náma vobracel svět,
v týhle naší písni změnili jsme větu,
takže trochu jinak teď zní,
nehrajeme sami, šli jsme do duetu,
zpívá se mnou a já pak s ní, a vona zpívá:

R: Víš, mužský to vážně nemaj' lehký,
kříž je s náma holkama žít, a já na to:
víš, ale holky, ty to taky nemaj' lehký,
spíš je to tak, že jsme si kvit, a teď ten duet:

D7

A

víš, nikdo to vlastně nemá lehký,

H7 E

A

víš, asi tak musí to být.

Křížová cesta

Wabi Daněk

E **A**
1. Tak už to máš, Johnny, skoro odbytý,
H7 **E**
byl jsi blázen, to už dávno vím,
E7 **F#**
ve tvejch stopách leží čtyři zabitý,
H7 **E**
za pár dní ti funus vypraví.

C#mi **Edim** **C#mi**
R: Jenom provaz a pak pokřivenej kříž,
F# **H7** **E**
sklenka ginu tvoje přání poslední,
C#mi **Edim** **C#mi**
já vím, že snad tomu vůbec nevěříš,
F# **H7** **E**
tak se teda naposledy rozhlédni.

2. Tyhle čtyři kluky míval někdo rád,
bůh ví, jak se to mohlo stát,
byl jsi brácha, Johnny, teď jsi desperát,
byl jsem brácha, Johnny, teď jsem jenom kat.

R:

3. Ze všech cest ti zbejvá jen ta křížová,
kámoši tě po ní odnesou,
tak se koukej skrze okna mřížová,
jak tam dole poslední dny jdou.

R:

- A**
1. Co jako kluk jsem dělat chtěl a dávno už jsem zapomněl
Hmi E A
a vzpomínka mě nijak nedojímá,
odplula dolů životem, jen touha stát se pilotem,
Hmi E A
ta zůstává, pořád ve mně dřímá,
Emi D
starostí každý den jak máku,
H E
jen občas večer sednu za pilotní páku,
A
vario až na doraz a věž mi přeje "zlomte vaz!",
Hmi E A
my stoupáme, až nýty lítaj' z draku.
2. Výška devět tři sta pět, kurs dvěstě dvačtyřicet
a oči trochu z nevyspání pálí,
noc má barvu povidel, motory duní zpod křídel
a navigátor zvolna mapy balí,
asi to vážně taky sbalím,
hlava už nechce vládnout mým tělem rozespalým,
žádné trosky, žádný pláč, prostě jen vypnu počítač
[: a pak se klidně do postele svalím. :]

Mírně rozhněvaný muž lehce středního věku

Wabi Daněk

- G**
1. Na tuhle píseň jsem se chystal dlouhé roky,
poctivě přemítal a těžce vážil slova,
Ami
pak všechno vyhodil a začal zase znova,
G
a jak čas ubíhal, tak přibývaly sloky
Ami **C** **G**
o dobách zápasů, žen s vlasy do pasu, výher i trapasů.
2. Jenomže život, mrcha, zavile se kření,
jedno jsi, hochu, zahnal, už tě druhé trápí,
tak, Stando, bouchni pěstí, jak to dělaj' chlapi,
i když si nemyslíš, že se tím něco změní,
jen srdce okřeje, člověk se zasměje a chvílku dobře je.
3. Sedávám v hospodě a slyším samé tlachy,
Daněk se odrodil, už nezpívá, co zpíval,
a vlastně žádný z nich už není to, co býval,
desky maj' sice hezký, ale maj' z nich prachy,
a to se nesluší, duši to naruší a city vysuší.
4. A tak jdu na ryby a na vodu se dívám,
říkám si: proč by ses měl, hochu, pro to věšet,
co život rozcuchal, člověk neučeše,
po svém jsem vyrůstal a po svém taky zpívám
o cestách do mládí, kouzelném kapradí, o tom, že nevadí.
5. Tak jsem si řekl: synku, nač to v sobě tlumíš,
vždyt' nejde o blbinku, jde o tvoji duši,
tak zpívej, ať to slyší každý, kdo má uši,
řvi jako o život a nejlíp, jak to umíš,
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a snad to přebolí,
Ami **C** **G**
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a už to nebolí ...

Miserable

Wabi Daněk

R: Miserable, je to miserable, že nám pámbu vždycky vyžrat dá
plnou hubou a velkou lžící každěj trabl,
je to prostě miserable, tohlej každěj zná.

1. Je to stejný, ajť jseš jinoch nebo kmet,
ani fousy nejsou dobrej štít,
buďsi silnej, stejně nevobrátiš svět,
časy nevrátěj' se zpět, dvacet dva nebude pět,
co nám zbejvá - jdem zas pít.

R:

2. At' jseš dlaždič anebo třeba doktor práv,
tyhle trable, ty tě neminou,
jeden je blbej, druhej zase až moc zdráv,
pídíš se za příčinou, poznáš pravdu nevinnou,
je to lidský, tak se bav!

R:

3. Tak to koulej, jak ti osud poručí,
ber to s klidem, nebo budeš cvok,
každěj trabl, co ti život doručí,
to je ke krchovu krok, tak at' pění zlatej mok,
snad nám zbejvá ještě lok.

R: Miserable, je to miserable, že nám pámbu vždycky vyžrat dá
plnou hubou a velkou lžící každěj trabl,
je to prostě miserable, je to prostě miserable,
je to prostě miserable, to každěj zná.

- G C G C G**
1. Odplouvám, a za mnou přístav hoří, lodi planou,
G C G C G
odplouvám, a ostrovy se noří do vln zpět,
C C/H D G
slzy jak smůla černý z plachet kanou,
C C/H D G
počítám svoje věrný - je jich pět.
2. Oceán, a jabloňový květ se na něm zmítá,
oceán - širošíř svět, co málo znám,
kormidlo držím pevně, skoro svítá,
nebudu dávat levně to, co mám.
3. Pobřeží, a pošetilost, kterou dobře cítím,
pobřeží, a dívka, již jsem kdysi trochu znal,
olejem naplň lampy, at' mi svítí,
moře je plné útesů a skal,
Ami Hmi G
když nerozsvítíš, budu bloudit dál ...

- C
1. Slunce vstává a já musím ven,
D7
ranní káva mi voní benzínem,
G C A7
do lesa se autem vydám s celou rodinou,
D7 G
ať nás naše vonné luhy v náruč přivinou.
2. Naložím jen věci nezbytný,
židle, stůl, nádobí nerozbitný,
tuzexový modrý křeslo nafukovací,
jež se jistě v kempu dočká mocných ovací.
3. Určitě se večer bude konat táborák,
proto nesmím zapomenout na tranzistorák,
neboť pivo nejlíp chutná v rytmu dechovky,
ať ho piješ z flašky nebo třeba z plechovky.
4. Na čundru na čerstvým luftu roste apetit,
proto nesmím zapomenout bednu konzerv vzít,
šampaňský a kaviár a taky sardinky,
chlebičky jsou totiž chloubou naší maminky.
5. Ještě jednu velkou bombu propanbutanu,
by nám bylo večer pěkně teplo ve stanu,
televizor přenosnej a pingpongovej stůl,
kdo by tohle s sebou nevez' ... a sloky jenom půl.
6. V neděli se u potoka auto bude mýt,
proto nesmím zapomenout autobalzám vzít,
ještě bednu vercajku, a teď už můžem jet,
D7 G C
my jsme trampí motoroví, náš je celej svět!

1. Kdysi u silnice stával, deku do půl zad,
at' si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy Kerouaca nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road.

2. Nikdy neměl ani zdání, jak se hrával bop,
měl jen slinu na toulání a překážel mu strop,
životem na plný pecky a neubírat plyn,
tuhle víru na svý pouti vždycky vzýval Sal i Dean.

R: Tak mi řekni, na co vlastně mám
moudrosti vyčtený z knížek,
co je dobrý, na to přijdu sám,
co je špatný, za tím křížek udělám.

3. Tohle na cestě mi říkal, já ho jednou vzal,
potom zavolal jen "díky" a já frčel dál,
od těch dob jsem vždycky hlídal, at' kamkoliv jsem jel,
nestojí-li u patníku se svou vírou Dean a Sal.

4. Vždycky u silnice stával, vlasy do půl zad,
at' si mával, jak si mával, nechtěli ho brát,
nikdy tuhle knížku nečet' a neznal třetí proud,
přesto býval spolu s Deanem každéj víkend on the road,
on the road ...

- A** **E**
 1. Napůl jako hrou a napolovic vážně,
D **A**
 čerstvou maturitou zmužnělý,
E
 chtěl jsi dobýt svět, a svět se tvářil vlažně
D **A E**
 na tvý bubnování nesmělý,
A **E**
 hlavu plnou věd a nadějí svý mámy,
G **D** **A E**
 zkoušky přijímací, potom pád,
A **E**
 znalosti jsi měl, cos' neměl, byli známí,
D **A**
 takže litujeme, za rok snad,
Hmi **F#+** **Hmi7** **E** **A**
 a tehdy poprvé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
2. Pomalu šel rok, a zase stejná škola,
 čekáš předvolání každěj den,
 předvolání máš, a na něm: vlast tě volá,
 takže za dva roky s úsměvem,
 dva roky vzal čert, a za nějakej týden
 stojíš na radnici s holčkou svou,
 bylo to s ní fajn, tys věřil, že to vyjde,
 kde tvý nebetyčný plány jsou,
 a tehdy podruhé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
3. Neměli jste byt a vlastně ani prachy,
 prej, že ve dvou se to táhne líp,
 jenže už jste tři, a máma s dvěma bráchy,
 starej dvoupokoják - špatnej vtip,
 tak jste žili rok v tý supertěsný kleci,
 vzteky vysušení jako trouď,
 potom jeden den si žena vzala věci,
 další připomínky řešil soud,
 a tehdy potřetí jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
4. Už jsi dlouho sám a věci, co se stanou,
 se tě nedotýkaj', byl jsi bit,
 všechno už jsi vzdal a postavil se stranou,
 vzal sis dovolenou, chceš mít klid,
 osamělý dům u rychlíkové trati,
 oči za záclonou zapranou,
 vlaky jedou dál a málokdy se vrátí,
 život nemá brzdu záchrannou,
 tak řekni, sakra, to svý nevdí, zase bude líp.

- G(A,C)** **Hmi(C#mi,Emi)**
1. Dnes ráno, když bylo půl, při pravidelný hygieně
Ami(Hmi,Dmi) **C(D,F)** **D(E,G)**
poklesls' hodně v ceně, když jsi zahlíd' svůj zjev,
Ami(Hmi,Dmi) **D(E,G)** **G(A,C)** **Emi(F#mi, Ami)**
už nejsi, co jsi býval, tu tvář nespraví ti masáž,
Ami(Hmi,Dmi) **D(E,G)** **G(A,C)** **D(E,G)**
marně se, hochu, kasáš, už nejsi lev a velkej šéf.

- G(A,C)** **Emi(F#mi,Ami)**
R: Máš svůj svět a ten se ti hroutí,
G(A,C) **E(F#,A)**
to dávno znám, já prožil to sám,
Ami(Hmi,Dmi) **D(E,G)** **Ami(Hmi,Dmi)** **D(E,G)**
kráčíš dál a cesta se kroutí,
Ami(Hmi,Dmi) **Hmi(C#mi,Emi)** **D(E,G)** **G(A,C)**
až potkáš nás na ní, tak přidej se k nám.
2. Jsi z vojny doma čtrnáct dnů, a na radnici velká sláva,
to se ti holka vdává, cos' jí dva roky psal,
ulicí tiše krouží ten blbej motiv z Lohengrina,
není ta - bude jiná, dopisy spal a jde se dál.

R:

3. Za sebou máš třicet let a zejtra ráno třetí stání
a nemáš ani zdání, jak to potáhneš dál,
ten, komus' kdysi hrával, se znenadání někam ztratil,
už nemáš, čím bys platil, no tak se sbal a šlapej dál.

R: (2x)

- A** **Hmi**
1. Slepuje očko do oka, řetězy z papíru,
C#mi **E7**
není to jen tak z plezíru a v domě voní vánočka,
A **Hmi**
co kdyby právě zrovna teď, pohyby prstů stále stejný,
C#mi **E7**
už ví, že je to beznadějný, už to ví, že se nedočká.

- D** **E7** **A** **F#mi**
R: Řetězy papírový změní se na okovy,
D **C#mi** **E7**
nikdo jí neodpoví, nikdo se nezeptá,
D **E7** **A** **F#mi**
za šperky safírový nekoupí to, co není,
D **C#mi** **Dmi** **A** **Dmi** **A**
je jako ve vězení, vánoční noc, vánoční noc.

2. Pomalu chystá večeři, prostírá po paměti,
venku jsou slyšet hlasy dětí a někdo zvoní u dveří,
běží jak voda v potoce, je to jen pošták s telegramem,
zarámovaný dveřním rámem přeje veselé Vánoce.

R:

3. Nemusí ani slova číst, je jí to dávno všechno jasné,
tak zavře dveře, světlo zhasne, ke stolu nese bílý list,
nůžkama proužek po proužku odstříhuje z něj mechanicky
a na řetězech jako vždycky přibývá kroužek po kroužku.

Dmi **A**
R: + vánoční noc ...

Pasó por aquí

Wabi Daněk

1. **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
Poslední z nocí probdělejch, nemůžeš spát,
G
vždyt' horkej vánek zas na tě dejch',
C **E** **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
nezůstávej stát v tý poušti vyprahlý,
Ami **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
ještě pár mil těch oblázků, co z nich suchej vítr složil
G
divnou otázku:
C **E** **Ami** **Ami/G** **Ami/F#** **Ami/F**
k čemu jsi vlastně prožil léta svý?

- R: **F** **G** **C**
Tak se ptej, jestli tudy už jsi prošel,
Bb **F** **C**
když i dech ti dávno došel, opustil tě i tvůj stín,
F **G** **C**
dlouhý dny před očima vidíš stále
Bb **F** **Ami**
drobnej nápis na tý skále: pasó por aquí, pasó por aquí.

2. Ptej se sám, proč se trmácíš, bolavý nohy vláčíš,
kam se potácíš,
od čerta k ďáblu stáčíš kroky svý,
bůhvíproč píšeš po skalách ke svýmu jménu slova
"já jsem tudy táh'",
i když víš, že je znova smyje déšť.

R:

- C** **F** **C**
1. Jako pinpongovej míček si občas trochu připadám,
Emi F C
od rána do večera lítám, a nevím odkud, ani kam,
Ami Emi F Bb9
okolo jenom samí hráči, už dávno jejich finty znám,
C F C G C
já vážně jednou řeknu: stačí, teď někam poletím si sám.
2. Tak denně stokrát ránu chytím, a každá jinou faleš má,
nikdo se neptá, jak se cítím, jestli mě ping-pong zajímá,
ty rány stále více bolí, zejtra už budu muset říct:
kašlu vám na zelený stoly, než dělat míček, raději nic.

Píseň, co mě učil listopad

Wabi Daněk

G **C** **G** **C**
1. Málo jím a málo spím a málokdy tě vídám,
G **Hmi** **Ami D⁷**
málokdy si nechám něco zdát,
C **G G/F#** **Emi** **C**
doma nemám stání už od jarního tání,
F **G**
cítím, že se blíží listopad.

F **C** **G**
R: Listopadový písň od léta už slýchám,
Ami C **G**
vítr ledový přinesl je k nám,
F **C** **G**
tak mě nečekej, dneska nikam nepospíchám,
Ami C **G**
listopadový písni naslouchám.

2. Chvíli stát a poslouchat, jak vítr větve čistí,
k zemi padá zlatý vodopád,
pod nohama cinká to poztrácené listí,
vím, že právě zpívá listopad.

R:

3. Dál a dál tou záplavou, co pod nohou se blýská,
co mě nutí do zpěvu se dát,
tak si chvíli zpívám a potom radši pískám
píseň, co mě učil listopad.

R:

1. Má Máňa hned se rozpláče, když začnu zpívat folkáče,
pak obuje si přezkáče a začne do mě kopat,
z folku jsem vyléčen - ty křusky maj' dva centy
a tyhle argumenty maj' na mě těžkej dopad.
2. Zpíval jsem Streichla Pepu, a ještě dnes se klepu
po tom, jak rukou zvíčí cepu mně otloukala řepu,
zaspíval jsem jí Redla, a vona jak stěna zbledla,
potom stejnou ruku zvedla - no jéžiš, ta sedla.
3. Po písničkách Jaromíra Nohavici počítám štychy na palici,
to jak popadla sukovici a hnala mě až na ulici,
ale začínám už tušit, proč musí pořád do mě bušit,
bude to tím, že ta má laňka má ráda jen Daňka.

- G** **Ami7** **Hmi7** **Ami7**
1. Tak se mi včera zdálo, nějak o půl třetí,
G **Ami7** **Hmi7** **C**
že jsem zas malej kluk, že my všichni jsme děti,
Hmi **C** **G**
každej má lopatku, kyblíček nebo misku
Cmaj7 **G** **Cmaj7** **G**
a svět je veliká, a svět je veliká,
Cmaj7 **G** **Ami** **Emi** **F** **G** **Ami7** **Hmi7** **Ami7**
a svět je veliká a oblá hora písku.
2. Hezky si spolu hrajem - bezejmenní, nazí,
ten staví hrady z písku, ten mu je zas kazí,
ten dělá záhonky a kytky do nich sází,
no a toho to nebaví, toho to nebaví,
toho nic nebaví, tak aspoň pískem hází.
3. Ten staví pyramidy, ten se hrabe v jámě,
ten čurá na toho a tenhle čurá na mě,
ten sedí na zadku, tak jako houska v krámě,
pozorně naslouchá, pozorně naslouchá,
pozorně naslouchá a všechno bonzne mámě.
4. Ten brázdí oceány na pískové lodi,
ten se mu v koutě řehtá, já vím, jak to chodí,
vždyt' nevíš, odkdy dokdy a kolik ti to hodí,
tak proč se vlastně štveš, tak proč se vlastně štveš,
tak proč se vlastně štvát, vždyt' námaha nám škodí.
5. Tihle se spolu perou, trhají si trička,
nejhezčí na světě je moje bábovička,
jedni se přidaj' k tomu a ti druzí, ti zase k tomu,
chvilku se perou pak, chvilku se perou pak,
chvilku se perou, pak je tma a musí domů.
- Emi7** **G** **Emi7** **G**
- *: Počkejte, hadráři, však uvidíte příště,
Cmaj7 **G** **Cmaj7** **G** **Cmaj7** **G**
příště už nebylo, vlastně vůbec nic nebylo,
Fmaj7 **Cmaj7**
děšt' sebral pískoviště ...

- A Hmi A Hmi A Hmi A Hmi**
1. Plameny vítr rozfoukal a oheň stejně dohořívá,
A Hmi A Hmi A Hmi A
každej už zpíval, každej hrál, a písni pořád neubývá,
Hmi E F#mi Hmi
tak než nám zvlhnou ranní rosou, kytary zabalit a vstát,
E A G D
tak půjdeme spát, půjdeme spát,
Hmi E Hmi E
k noci patří spaní a na polštáři z dlaní
Hmi E A
necháme si o toulání zdát.
2. Plameny popel spolykal a ráno po špičkách se blíží,
kdoví, kam vydáme se dál a kde se naše cesty zkříží,
už jenom kousek noci zbývá, a každej zpíval, každej hrál,
tak půjdeme dál, půjdeme dál,
ráno patří dálce a zalomení palce
je signálem, co uvolní nám trat',
signálem, co uvolní nám trat'.

G G/H Edim Ami⁷
R: Pojď dál, lásky prošlých let
C D G C G
ze zásady ze snů nevyháním,
G/H Edim Ami⁷
pojď dál, otáčí se svět,
C D G C G
každá noc se končí svítáním.

Emi Emi/D C
1. Zapomněl jsem všechna jména,
G/H Ami Emi Ami Emi
vím jen, jaká jsi: roste do krásy,
A D
voníš kapradím,
G G/H Edim Ami⁷
pojď dál, ještě kousek blíž,
C D G
ať tě jako kdysi pohladím.

2. Kolikrát jsem ruce kladl
na tvá ramena, lásko kamenná,
za deštivých snů,
pojď dál, nebo klidně běž,
stejně si tě najdu, horo snů ...

1. Rád bych se zeptal těch, kteří vědí,
G **H7**
Emi **C**
 proč místo zlatem platíme mědí,
G **D**
 proč nejsme bílí a proč jsme jen šedí,
C **D** **G Emi**
 ti, co chytrou kaši jedí,
C **D** **G C G**
 určitě mi odpovědí:

R: Že z nouze si žijem a milujem z nouze,
C **Hmi**
H7 **Emi** **C**
 zpíváme málo a kecáme dlouze
G **D**
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
C **D** **G Emi**
 když se čistá nesežene
C **D** **G C G**
 ani v lese u pramene.

2. Tak dlouho se džbánem, až ucho upadne,
 jablko od stromu daleko nepadne,
 než holub na střeše, líp vrabec v hrsti -
 - tohle mi jde proti srsti,
 zatraceně proti srsti.

R: Z nouze si žijem a milujem z nouze,
 zpíváme málo a kecáme dlouze
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
 když se čistá nesežene,
 nesežene, a ne že ne.

3. Řekni mi, holka, čí je to vinou,
 že ty chceš jiného, on zase jinou,
 čím je to daný, že ti praví se minou,
 ti nepraví že se berou,
 potom se div nesežerou.

R: Z nouze si žijem a milujem z nouze,
 zpíváme málo a kecáme dlouze
 a tváře si myjem v blátivý strouze,
 když se čistá nesežene,
 je to pravda, a ne že ne,
C **D** **G Emi**
 že cesty už jsou vychozené
C **D** **G Emi**
 a uzené je vyuzené
C **D** **G Emi**
 a pivo dobře vychlazené,
C **D** **G Emi**
 žádná nouze vlastně není,
C **D** **G C G**
 tak načpak tohle pozdvižení?

Porubský valčík

Wabi Daněk

C **G**
Když sem šel z Klimkovic do Poruby,
C
nabil sem si hubu o potrubí,
F **C**
o potrubí, o plynové,
G **C**
kde ja teď seženu zuby nové?

1. Bude to asi tak rok, co já na bále byl
a u stolu seděl a červené pil,
kolem lidí jak much, samý tanec a smích
a girlandy světél a venku tál sníh.
2. Každěj pil, zpíval, tančil, jak žádá si zvyk,
vtom uprostřed parketu zvedl se křik,
už kapela stojí a parket se prázdní,
tam pod věncem z chvojí se perou dva blázni.
3. Jako divoká zvěř, jako vlci se rvou,
každý za cizí lež, každý za pravdu svou,
už vytéká krev jako červená tuš,
ten v ruce má láhev a ten druhý zas nůž.
4. Potom ten s nožem bodnul a ve chvílce příští
dlaň opíše kruh a láhev se tříští,
ten s nožem si leh', možná chce se mu spát,
druhý držel si bok, potom vzdychl a spad'.
5. Dvě pravdy, dvě lži tu při sobě leží,
jim čas přestal běžet, ale nám pořád běží,
příběh pomalu končí a zbejvá jen říct:
pravda jsou jenom slova, ale život je víc,
pravda jsou krásná slova, ale život je víc ...

Rosa na kolejích

Wabi Daněk

C **F6** **F#6** **G6** **C**
1. Tak, jako jazyk stále naráží na vylomený zub,
F6 **F#6** **G6** **C**
tak se vracím k svému nádraží, abych šel zas dál,
F6 **G6** **Ami** **Cdim**
přede mnou stíny se dlouží a nad krajinou krouží
F6 **F#6** **G6** **C**
podivnej pták, pták nebo mrak.

F6 **G6** **F6** **C**
R: Tak do toho šlápni, at' vidíš kousek světa,
F6 **G6** **F6** **C**
vzít do dlaně dálku zase jednou zkus,
F6 **G6** **F6** **C**
telegrafní dráty hrajou ti už léta
F6 **F#6** **G6** **F#6** **F6** **C**
to nekonečně dlouhý monotónní blues,
F6 **F#6** **G6** **F6** **F#6** **C**
je ráno, je ráno, nohama stíráš rosu na kolejích.

2. Pajda dobře hlídá pocestný, co se nocí toulaj',
co si radši počkaj', až se stmí, a pak šlapou dál,
po kolejích táhnou bosí a na špagátě nosí
celej svůj dům, deku a rum.

C **F6** **F#6** **G6** **F6** **F#6** **C**
R: + nohama stíráš rosu na kolejích ...

1. Copak je to s tebou, synku,
kdo ti zase cosi štíp',
přestaň bulit aspoň na chvílinku,
a já ti dám dobřej tip:

R: Kdo chce bulit, at' si teskní,
kdo se směje, s tím se směj,
kdo ti bere hračky, toho rovnou pleskni,
a kámoše si vybírej.

2. Copak se to u nás děje, no, to je hodno závisti,
tříkrát spadlo listí a Komanči jsou čistí
a nikdo už nic nezjistí.

R:

3. Copak že tak smutně, dědo,
ale, mám pro to pár důvodů,
tejden do důchodu, už piju jenom vodu,
ale volit budu asi Kalvodu.

R:

4. Copak je to s náma, lidi,
vždyt' jenom slepý nevidí,
že ten, co se stydí, doplácí
na ty, co se nestydí.

R: + prevíty a lumpý po papuli pleskni
a přátele si vybírej, jó, přátele si vybírej dobře!

- C** **Emi⁷/H** **Ami Ami/G**
1. Bylo nám jednadvacet let
Fmaj⁷ **D⁷/F#** **G**
a svět byl pro nás děsně malý,
C **Emi⁷/H** **A⁷**
v hospodě za pivo jsme hráli
Fmaj⁷ **G** **C G**
a tenhle chlap byl pro nás vlastně kmet.
2. Bylo nám jednadvacet pryč,
přes třicet byly třetihory,
v noci jsme snili o love-story
a každéj z nás měl od života klíč.
3. Země se párkrát prošla galaxií,
navzdory debilům se točí,
léta nám sloupła slupky z očí,
časy se mění, lidé žijí.
4. Tak ještě jednou šedesát, ty ptáku,
a jestli pravdou je, že mládnem,
pokud ty další roky zvládnem,
Cmaj⁷
tak nashledanou začas v kojeňáku ...

Teče voda, teče

Wabi Daněk

- G D/F# Emi C Emi/A D/F#**
1. Teče voda, teče od potoka k řece,
G E Ami D/F# Emi/A D/F# G
[: namluvil si mladý hulán modrooké děvče. :]
2. Ach, matko, matko má, nevím si s tím rady,
[: naučil se za mnou chodit jeden hulán mladý. :]
3. Ach, dcero, dcero má, zanechej hulána,
[: huláni do pole odjedou, ty zůstaneš sama. :]

1. Tak pojdte, kluci a holky, blíž, at' je nás tu víc,
 pojdte sem, kdo bude dál, ten neuslyší nic,
 tu podivnou historku vo Tonce a vo jednom pánovi,
 kdo nebude poslouchat do konce, ten se nic nedoví.

R: Proboha, Tonka, jo, to je kus zlatem kovanej,
 vostrej jazyk a vostrej nůž má v botě schovanej,
 jednu nohu má dubovou a druhou dřevěnou
 a když se šuntá po štatlu, vrže jí v kolenou.

2. Sype si to takhle Tonka ulicí a vrazí do chlápka,
 co má tak trochu pod čepicí a plave jak kocábka,
 říká jí: "Pardon, madame, asi jsem do vás trop,
 a jestli se náhodou neznáme, tak já jsem nákej Bob."

R:

3. Chodili spolu až do rána lipovou alejí
 a potom si Bob začal stěžovat: "Mě nohy bolejí,"
 "a já je mám zase jak dřevěný," jo, Tonka vodpoví
 a rukou zatuká lehounce na dřevo dubový.

R:

4. Bob, ten byl z fleku střízlivej a kouká na nohu,
 a že to byl chlápek jízlivej, řek': "Já vám pomohu,"
 a Tonka, ta se ani nehejbá a kouká jako šus,
 a jak se Bob k tý noze vohejbá, vytáhne ten svůj brus.

R:

5. Když viděl Bob ten hroznej knajf, dal ruce nad hlavu
 a stojí a je z toho celej štajf, Tonka má zábavu,
 a potom se najednou začne smát a tiše řekne jí:
 "Račte se, madame, podívat, kdepak to stojejí!"

R:

6. A potom se tiše votočí a klidně vodchází
 a ruce má v kapsách a píská si a nic mu neschází,
 a Tonka, ta se za ním vožene a leží na zemi
 a vidí dvě nohy dřevěný v kanále vražený.

R:

7. Tahala nohy ze všech sil z tý díry v kanále
 a přitom se celá zpotila a měla namále,
 a najednou se vám položí a už nedýchá,

jenom ta poslední nadávka zazněla do ticha.

R: Proboha, Tonka, jo, to byl kus, a už je pod hroudou,
a jí zpívám to svý blues a roky, ty zatím jdou,
měla vám funus tutovej a rakev na míru,
a Bob má z tý nohy dřevěný nohu u klavíru.

Úspěšný muž

Wabi Daněk

G C G
1. Býval jsi celkem slušnej kluk,
C G
tak trochu frajer, trochu suk,
C G
přesto jsi míval rovná záda,
D
pak přišly trable školních let,
začal jsi obeznávat svět
G
a přitom tušit, co se žádá.

Dmi Ami Cmi G
R: Hlavu si naplň učením, názory nechej zkušeným,
D/F# G
chceš-li být úspěšný muž, tak kuš!

2. Snad vinou porážek a ztrát
začal jsi donášet a lhát
tak, jakš' to občas kolem viděl,
víc nežli dávat bylo brát,
jen před těma, cos' míval rád,
snad ze začátku jsi se styděl.

R: Říkal sis: nač se červenat, za úspěch je třeba se rvát,
chceš-li být úspěšný muž, tak kuš!

3. Je pravda - možná budeš šéf,
hromádka zrní, hora plev,
malinko dobrý, hodně špatný,
tvůj velký plat tě bude hřát,
pár lidí bude se tě bát,
jenže co ti to bude platný?

R: Sníst můžeš jenom to, co sníš, at' jsi, kde jsi, někdo je výš,
lepší než úspěšný být bude asi žít, žít, normálně žít ...

1. Tehdy foukal chladný vítr, ostře chladivý a čistý,
česal zvadlé hlavy stromů, trhal kaštany a listy,
já jsem seděl před tím domem, hlavu stejnou, jak ty stromy,
potom došlo taky na mě, a já rázem poznal, co mi ten den dal.

R: To vítr, můj vítr, co hvízdal a nad mou hlavou vál.

2. Stál jsem u zábradlí mostu, pod ním v hloubce voda pádí,
kolem zhromáždění rádci, jeden radí, druhý svádí,
první - jistější je zůstat, druhý - krásnější je skočit,
potom zafoukal můj vítr, kamsi odvanul je, z očí mi je svál.

R:

3. Stála u zábradlí mostu, ještě váhá, ještě stojí,
i když potkám ten svůj vítr, možná časem neobstojím,
ale rozhodnu se brzy, abych cítil volnost letu,
snad pomůže mi vítr, možná, že se ve všem pletu, co já vím.

R: A vítr, můj vítr snad přijde a já s ním poletím ...

